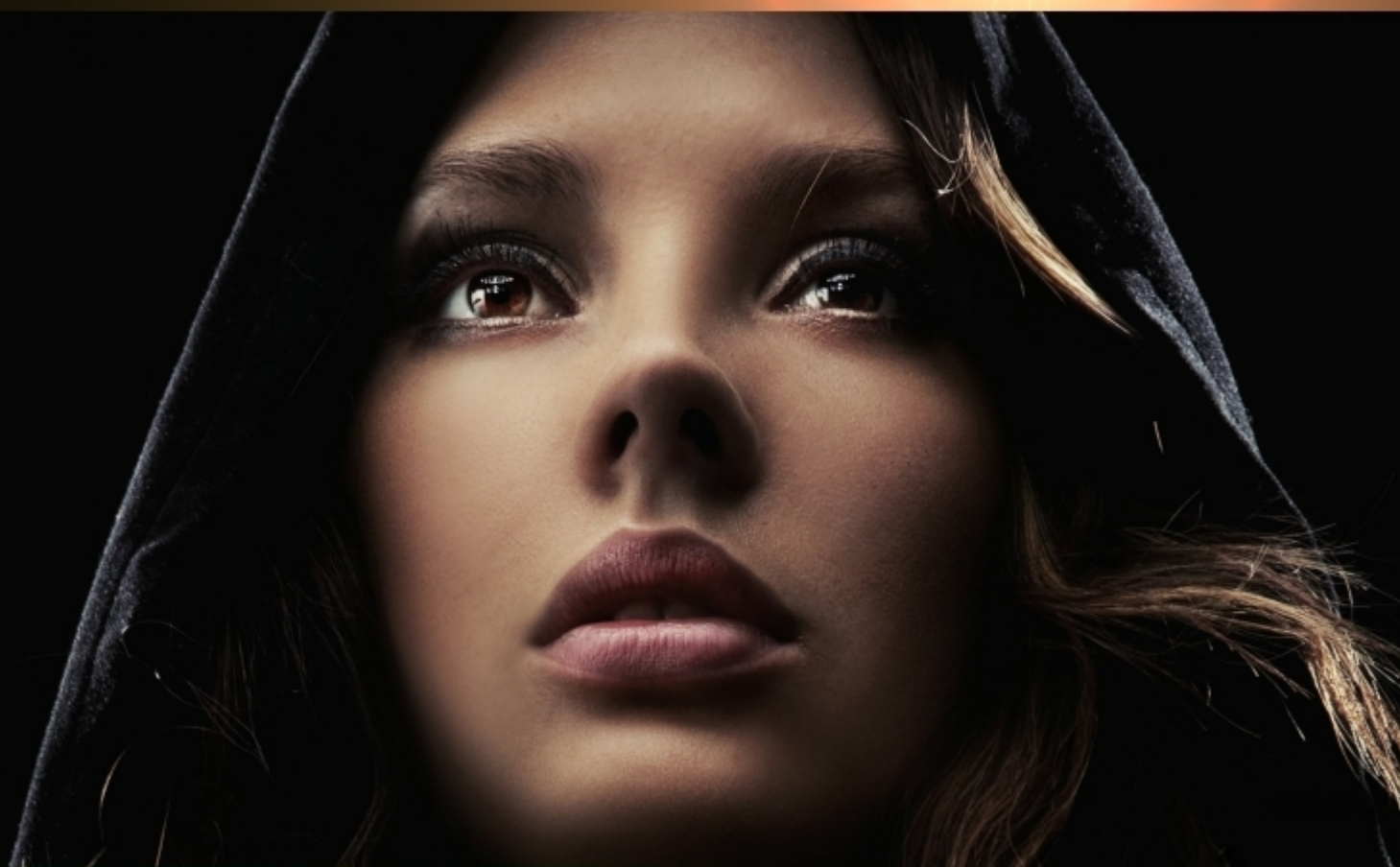

СБЪДНАТА ВСЕЛЕНА

ЯСЕН ВЕДРИН

www.vedrin-poetry.org

СЪДЪРЖАНИЕ

СБЪДНАТА ВСЕЛЕНА.....	4
СЛЪНЧЕВА ЖЕНА	5
ПАГАНИНИ.....	6
РУСАЛКОВА НЕЖНОСТ	7
ВСИЧКИ ТВОИ КОПНЕНИЯ	8
ИЗМОЛЕНА ЗА ПРОЛЕТ.....	9
ПРИКАЗНО ОГНИВО	10
ГОВОРИ МИ!	11
МАЛКА РУСАЛКА	12
СВЕТЛИ ВЪПРОСИ	13
ЛЮБОВ БЕЗ ПРЕДЕЛИ	14
ТВОЯТА ПЪТЕКА.....	15
РАЗГЪНАТА ПОСТЕЛЯ	16
РАЗЛИСТЕНИ РАЗПЯТИЯ.....	17
КОНЦЕРТ ЗА ЦИГУЛКА	18
БЯЛА РОЗА	19
АХИЛЕСОВА ПЕТА.....	20
ПЕСЕНТА НА ЦИГУЛАРЯ	21
СИЯНИЕ В ЛЪЧИСТИ ЕЗЕРА	22
РАКОВИНА.....	23
В ЛЪЧИТЕ НА ЛУНА	24
С ОЧИ...	25
В МЪГЛИВИЯ МИ ЗОВ...	26
ПЪРВИЧЕН ВЗРИВ.....	27
ПОНЯКОГА СЪНУВАМ.....	28
СВЕТЛА ПРИЧИНА.....	29
МЪЖКА ПЕСЕН	30
УТРЕШЕН СВЯТ.....	31
НЕ ВЯРВАМ ЛЮБОВТА ДА Е РОМАН	32
У ТЕБ	33
БЯЛА НЕЖНОСТ	34
БОГАТ-БЕДЕН	35
ПРИПОМНЯЙ ЛЮБОВТА МИ!	36
ШЕПА МОРЕ	37
ДЪРВО ОТ ЛЮБОВ	38
МОЯ СИ, МОЯ СИ!.....	39
БЕЛОСНЕЖНА ФЕЯ	40
ЦВЕТЕТО ДОВЕРИЕ	41
ОКЕАН В МОРЕТО	42
ПРИКАЗКА БЕЗ КРАЙ.....	43
В БЯЛО ОБЛАЧЕ - НЕЖНА СТИХИЯ.....	44
ЗАБЪРЗАНИ ВЛАКОВЕ	45
СВЕТЛО ЧУДО	46
ПРЕДУТРИННА СЛЕДА	47
ЗОВ.....	48
ЕЗЕРЕН СТИХ	49

СЛЪНЧЕВА СТИХИЯ	50
ВДЪХНИ МЕ!	51
ИЗВОРНО	52
МРАМОР НА МЕЧТИТЕ	53
ПОКОРИ МЕ!	54
ДРЕХАТА ЛЮБОВ	55
УСМИХВАЙ МЕ!	56
ГЕРБЕРНО	57
ДВУПОЛЮСНО	58
CARPE DIEM	59
БЪДИ МИ ПРОЛЕТ!	60
ОЛТАРНА	61
СВЯТА ВЕЧНОСТ	62
НЕЗЕМНА ТИАРА	63
ИЗМОЛИ МЕ ЗА ВЕЧНОСТ!	64
ГЛУХАРЧЕ	65
ГАРА	66
ЛЮБОВТА НЕ УМИРА	67
САХАРА	68
ПЕСЕНТА НА ОГЪНЯ	69
РОЗА СРЕД МАКОВЕ	70
СКАЛА ЗА ВЕЧНОСТ	71
БЪДИ МИ АНГЕЛ!	72
ТРЕПЕТНО	73
ЕЗЕРНА БЪДИ МИ!	74
ЛЮБОВТА ТИ!	75
ПРОЛЕТНО	76
КОПНЕНИЕ	77
МЕЧТА	78
ЩЕ ТЕ СПОМНЯМ, ЛЮБОВ!	79
СЪНОВЕН ЛЪЧ	80
НА ТЕБ, ЛЮБОВ!	81
КРАСИВОТО В ТЕБ!	82
СМИСЪЛ И ЗОВ	83

СБЪДНАТА ВСЕЛЕНА

Когато след прежеждия и лутане
открива твоя поглед върху мен...
Когато спрат секундите, минутите,
а допирът ми в теб напомня ден...

Когато невъзможните поверия
се сбъднат в дъх и поглед, като стон...
Когато, стъпил в райските преддверия,
узная, че душата ти е трон...

Когато блян и порив неизречани
в две думи търсят смисъла си свят...
Когато сме въжета от привличане,
а чувството над нас е водопад...

Когато от самотни междупръстия
ръцете станат вплетени от зов...
Когато си измолено-прекръстена
едничка моя търсена любов...

Когато вечността намери пристана
за своите притихнали вълни...
Когато си ми книга, непрелистена,
а в нея от поезия звъни...

Когато радостта, неутолената,
искрите ми превърне на заря -
тогава нека сбъдне се вселената,
която не успях да ти даря...

СЛЪНЧЕВА ЖЕНА

За теб изгрях! За теб ще бъде утро,
окъпано от струи светлина,
през космоса дори да съм се лутал,
подобно пътник в ничия страна.

Аз знаая, че надежда ме измоли,
отвъд звездите, скрити от печал.
Едно сърце. Или крило за полет.
Един копнеж, небесно просиял.

Една молитва, шепната по заник,
за изгрева и чудото в зори.
За мислите, от болка изтерзани,
които само дъх ще изцери.

Блестя в лъчи. И ти недей ме пита
дали от звезден прах съм сътворен.
Духът ми като огън те прочита -
от твоя пламък вече обгорен.

И даже да ме срещнеш мълчаливо,
повярвала, че аз съм светлина,
от тебе ми е всичкото гориво -
едничка моя, слънчева жена!

ПАГАНИНИ

Докоснем ли самотните си струни -
мелодията в нас ще прозвучи.
И щастието, спряло помежду ни,
в усмивките ни дълго ще личи.

Ще пеем най-любимата си песен
в алеята до някой стар шубрак.
А вятърът, възторжено привесен,
за припевите ще ни дава знак.

Но как ли тон от чувство се извлича,
да трепват незабравени слова?
Човек не се ли ражда да обича
и сам да е обичан за това?

Една цигулка, от копнежи плаха,
дали докрай мечтите ще плени?
Да свири в споделената ни стряха
през нощите и светлите ни дни...

Едничък зов за месеци, години...
За всичките ни сбъднати лета!
Любов ли си? Бъди ни Паганини
до сетния ни миг от вечността.

РУСАЛКОВА НЕЖНОСТ

Русалкова нежност бъди ми,
когато в придънни води
очите ми губят, незрими,
лъчите от нощни звезди.

Когато сърцето се свива
от зли страхове и тъми -
доплувай, небесно красива,
и моята скръб отнеми.

Докосвай ме с поглед от бисер.
Целувай ме с устни-корал.
Преди да извикам "Върни се!" -
в лика ти да бъда изтлял.

Бъди ми за изгрева пояс
и глътчица дъх призори.
Да знам, че си толкова моя,
щом зов като миг те твори.

Щом чудна владееш вълните
и плуваш от дъно до бряг -
напомняй се нощна, за дните
на твоя потънал добряк...

ВСИЧКИ ТВОИ КОПНЕНИЯ

За съдбата - на теб, подареният,
като прилив от щедра луна,
съдвах всичките твои копнения,
заплатил всяка нужна цена.

Не пестих страхове и безсъния.
И молитви за теб не мълчах.
От замръкване чак до разсъмване
твоят ангел-пазител ти бях.

Светлината в очите ти, милите,
стана моят съдбовен завет -
да ми спомня, дори и в безсилие,
че съм пламък, по-силен от лед.

Че дори в невъзможни лишения
щедростта ми разпръсква искри.
И за тебе съм пак опростеният,
който в прошките чудо твори.

Преоткрила у мен чудотвореца -
усмихни се в лъчи от покой...
И отворила в утро прозореца
с тих възторг промълви:
Боже мой!

ИЗМОЛЕНА ЗА ПРОЛЕТ

Набери ми цветята, които
аз за тебе с молитви посях,
и букет от любов неприкрита
подари ми с усмивка и смях.

Може би съм сънувал отколе
тази цветна надежда и блян.
Да си моята истинска пролет!
Да си моят възторг неживян!

Зимни хълмове с тебе заричах
и те шепнах в слова-семена.
Да съм винаги твоето всичко -
като зов, приютил светлина.

Като вятър, не спрял да рисува
с нежна четка зелени треви,
или лъч, който рими стихува
и в очите ти чувство мълви.

Обгърни ме с дъха си измолен,
а цветята в небето хвърли...
Ако ти си ми първата пролет -
аз съм твоето цвете...

Нали?!!

ПРИКАЗНО ОГНИВО

Нощен зов. Копнеж за двама.
Лъч, загърнат от искри.
Разгориш ли ме до пламък -
няма да ти кажа, спри...

Две загадъчни звездици
трепкат тихо в своя плен.
Сенките плетат шевици
за мига ни озарен.

Хлопва се врата сънливо.
Дъх до дъх. И ето, на -
грейва в приказно огниво
споделена топлина.

ГОВОРИ МИ!

Измоли ме в отминали залези,
като сън, който утро твори,
и от твоите устни разпалени
се въздига с огнищни искри.

Всяко сбъдване иска изричане.
Всеки зов е стихия от плам.
Вечността е далечна и ничия,
ако няма за думите храм.

Ветровете, след влюбено реене,
се докосват, пленени в жарта.
Недописана в теб... Нелелеяна
още тлее вълшебна врата.

Отвори я! В лъчи небленувана!
Говори ми, любов! Говори!
И орисница, бяло сънувана,
ще ме сбъдне от зов призори.

МАЛКА РУСАЛКА

Моя малка русалке, красива!
Твоят принц ли те вика насън?
Той в дълбокото вече отива.
Като зов... Като лъч... Като звън...

Има много вълшебства в морето.
Раковини, шептящи мечти.
Протегни си ръката, и... ето -
в синя приказка с него си ти.

Сърчицето ти влюбено плува
да открие дворец от корал.
И нептунов пасаж те милува -
ту златист, ту примамващо бял!

А пък принцът те води надолу
до мечтите ти в синя зора.
И делфини край вашия полет
се любуват в ефирна игра.

Ти си вече принцеса с корона
и в седефена нежност блестиш.
Как копнежа ти аз да догоня,
щом от толкова обич гориш?

Нека топло сега те загърна.
Стана късно. Луната изгря.
А във утрото - пак ще те върна
моя мила, добра дъщеря...

СВЕТЛИ ВЪПРОСИ

Нощ ли като полет ни ориса?
Стих ли, като рими ни звъня?
Мълния ли в облак ни написа?
Сън ли ни въздигна от съня?

Устрем ли ни стрелна към звездите?
Раят ли отвори ни врати?
Лъч ли ни беляза за следите,
през които все сме аз и ти?

Раждат ли сърцата ни вселена,
щом дъхът в дъха се разгори?
Шепне ли ни обич окрилена,
литнала от заник до зори?

В птици ли превръщаме се нощем
космоса си тих да прелетим?
Искаме ли чудото си още
с порива, все тъй неуголим?

Може би на светлите въпроси
отговор Небето ще дари...
Някой на Крилата Си ни носи
ангели от нас да сътвори...

ЛЮБОВ БЕЗ ПРЕДЕЛИ

Усмихни се, до днес нелетяла
в моя свят, от лъчи сътворен.
Аз се влюбих в душата ти бяла
и поисках да дойдеш след мен.

Невъзможното синьо в простора
бе за теб моят трепетен зов.
Ангел бях - сред стотиците хора,
по човешки за обич готов.

А какво ли сега да ти кажа?
Имам дума в сърцето... Ела!
Разпери си ръцете, и даже
си поискай отгоре крила!

Бог дарил е небесните птици
с късче вечност под ведрия свод.
А не сме ли Му ние искрици,
на които е вдъхнал живот?

Да летим от любов! Без предели!
Там, където се сливат ята,
и в лъчите си слънчево-бели
всепрестолна блести Любовта!

ТВОЯТА ПЪТЕКА

Превърни дъха си на пътека.
Думите - на утринна зора.
И ще тръгна в стръмното, полека,
твоего сърце да покоря.

Помъдрял от вечните повели
няма да обърна взор назад.
Ще забравя болки и раздели -
друмите на тъжния ми свят.

Ще зачеркна дати и адреси.
Всеки несподелян монолог.
Все едно дали съм..., и къде съм,
щом мечтата тегли ме възбог.

И очи, от мен непокорени,
щом очакват погледа ми зов -
някъде, над скалните морени,
с връх от несънуван благослов...

Слънце от върхарите наднича,
пламнало в залязващия ден.
Твоята пътека ме изрича
и през теб политам упоен...

РАЗГЪНАТА ПОСТЕЛЯ

Пръстите, с които ме погали...
Думите, които ми шептя...
Пламъкът, дошъл да ме разпали
с вятъра - копнеж да полетя...

Тръпката, с която ме извая...
Погледът, решил да ме плени...
Сбъднато начало - от безкрая
с песните на нощните вълни...

Виното, с което упои ме...
Глътката, с която ме изпи...
Всичките мечти неутолими
в спомена, не искащ да заспи...

Радостта, дошла да ни споделя...
Нощите от пясъчни следи...
В лятото - с разгъната постеля
юли ни превърна на звезди.

РАЗЛИСТЕНИ РАЗПЯТИЯ

Когато се разлистим до разпятия
и в чувствата ни святост затрепти -
ще има зов в докоснати обятия
и дъх за оживелите мечти.

В един сезон, измолен за възвръщане,
изгубеното - в нас ще проличи.
До сетния си атом ще сме същите -
но с други, непроглеждали очи.

С ръце, които тръпнат недогалени.
С напълно непознати гласове.
От бялото на огъня разпалени
до взора на далечни върхове.

От порива на нощното ни вричане
до смисъла на изгрев като бряг.
От изповеди, никога изричани,
до памет - като връщане и праг.

В една вселена - още неиздирена
лъчите ще рисуват светъл брод.
И радостта ни, сто пъти умира,на,
в душите ще възкръсне за живот.

КОНЦЕРТ ЗА ЦИГУЛКА

Чувството на пламналите струни.
Погледи, родили светлина.
Аз и ти. С възшебство помежду ни -
Менделсон от стари времена.

Песен, сътворена от зеници.
Музика - в докоснати чела.
Двама невъзможни романтици
в трепет от улучила стрела.

БЯЛА РОЗА

Бъди ми бяла роза! И блести,
когато те прегръща светлината.
Очите ми лъчисто освети
с най-приказните тайнства на жената.

Утроба и молитва. Път и знак -
такава нека бъдно те мечтая.
Лазур, прекрачил къщния ми праг,
за да ми бъде изгрев и омая.

Бъди ми бяла роза! Разцъфти!
За обич, пеперудено-сребриста!
И слънцето на теб ще посвети
най-щедрите си бляскави мъниста!

АХИЛЕСОВА ПЕТА

Не те наричам сбъдната вселена,
защото кой звездите би държал?
По-скоро си красивата Елена,
пленяваща очите ми без жал.

И в сляпата утеха, че си моя,
една тревога буден ме тъжи -
когато рухне крепостта на Троя
дали отново плен ще ми тежи?

Не съм Ахил. За слава не мечтая.
С изкусен лък прицелих любовта.
А твоят поглед вътре в мен извая
сърце със ахилесова пета.

ПЕСЕНТА НА ЦИГУЛАРЯ

Цигулково, дъхът ми те издиря
и в полъха те следва уловен.
Поне веднъж да мога да изсвиря
нощта, която ти превърна в ден...

Цигулково, сърцето ми те врича.
Бъди ми ти мелодия и стих.
В съдбата ми, от залези лирична,
един лазур за себе си открих...

Цигулково, душата ми те моли.
Над тънки струни - трепетна гори.
В едно небе, жадувано за полет,
от нотите ми - птици сътвори.

СИЯНИЕ В ЛЪЧИСТИ ЕЗЕРА

Сияние в лъчисти езера
и поглед, който плува из безкрая.
Рисувана от ангелски пера -
една невинност, идеща от Рая.

Изплувало от смисъл и следа -
видение, което ме съзира.
Дали е просто миг от свобода
за трепета на светлата ми лира?

На птицата - крила и небеса.
На вярата - възторг и дивна песен.
Молитвена въздишка от роса
и образ, от Прекрасното възнесен.

Сияние в лъчисти езера.
Поема, за която дъх не стига.
Не го разбрах. Не ще го разбере.
Защото ме снишава и въздига.

РАКОВИНА

За думите, с които те рисувах.
За смисъла, останал като блян.
За тръпката, поискала да плува
в дълбокото на твоя океан.

За срещите ни - краткост мигновена.
За чувството, което премълчах.
За чудото, че беше съкровена,
когато бях до тебе, и не бях...

За твоето отсъствие в покоя.
За всичките ми тъжни страхове.
За странната далечност на прибоя,
и болката, която не зове...

За пясъка, изтрил среднощни стъпки.
За гларуса, потънал през мъгла.
За чайката, която ме изкъпа
от плясъка на своите крила.

За оня миг, когато си замина,
подобно сън, от утрото смутен -
в ръцете ти останах раковина
и нека тя напомня ти за мен.

В ЛЪЧИТЕ НА ЛУНА

Измолих те в лъчите на луна.
За моя свят безлунен да си чудна.
Заспивайки в копнеж от светлина -
да имам теб за радост непробудна.

Измолих те в лъчите на луна.
Самотен сън да сбъднем споделени.
Над звездното платно от тишина
да пишат стих две скитащи вселени.

Измолих те в лъчите на луна -
за шепнатия прилив на вълните.
Когато нощ светлее в пелена -
да трепка верен смисълът на дните.

Измолих те в лъчите на луна,
за да ми бъдеш сетната молитва.
И да останеш винаги една -
когато зов, крила разперил, литва...

Измолих те в лъчите на луна.
Ела и изплети от тях жарава!
За изгрева ни - миг от топлина -
от сбъднатост светът да просиява.

С ОЧИ...

Говориш ли ми - нека е с очи.
През погледа ти искам да те чуя.
Душата не умее да мълчи.
Тя винаги от чувствата е струя.

Умира и възкръсва в цветовете.
С лъчи рисува срещи и раздели.
Копнея твоят взор да ме зове,
когато сме внезапно онемели.

И всичко неизказано трепти
в зениците ти път да си намира.
Поискала - с очи ме прошепти,
а аз ще те дослушам от Всемира.

И нека в разменени сетива
дъхът от споделеност да ликува.
Щом погледът ти свети от слова,
то колко ли любов ще ги тълкува?

В МЪГЛИВИЯ МИ ЗОВ...

В мъгливия ми зов ще бъдеш бяла,
събрала куп от слънчеви лъчи.
И аз ще те посрещна, просветляла,
та утрото ми в теб да проличи.

Една усмивка дълго да си нося,
като прозирни капчици от дъжд.
И твоят поглед някак да изпрося,
а той да ме обгърне изведнъж!

За две или за пет минути само
да сбъднеш ден, и седмица дори.
А вътре в мен събуденият пламък
за още два живота да гори.

Не искам друго в липсите тревожни.
От щедрост никой не е разцъфтял.
Но тебе да намеря, ако може,
в мъгливия си зов, по мъжки въл,

ще бъдеш ти последното ми чудо,
на този свят, лишен от чудеса -
за кратък миг съня си да пробудя
в къдриците на твоята коса.

ПЪРВИЧЕН ВЗРИВ

Като цвете, което разгръща
всички тичинки в своя цъфтеж -
тъй се молах, едничка и съща,
в моя свят пожелана да спреш.

Да те вдъхна с пречиста премала,
сътворена от изворен блян -
че за мене мечти си разстлала
в цветовете на зов неживян.

И с лъчите на нова вселена
да докосна първичния взрив -
оня смисъл, че беше родена
да направиш духа ми щастлив.

ПОНЯКОГА СЪНУВАМ...

Понякога сънувам, че съм вятър
и дълго те рисувам сред степта,
нарочил своя порив необятен
за четка от треви и от листа.

Косите ти превръщам на пътеки,
в които ненадейно съм вървял.
Ефирни, и от слънчев лъч по-леки -
на чувствата изплетения шал...

В слуха ти свиря песен, дъх на скитник,
от върхове далечни уморен -
да те погали, без да те попита
дали за теб е нощ, или е ден.

И с топъл зов мечтите си да свие,
тъй както шепа дарове държи -
с една последна есенна стихия,
в която твоят лик да го кръжи,

преди да влезе в топлия ти шатър
с проскърцала в очакване врата...
Понякога сънувам, че съм вятър
и дълго те рисувам сред степта.

СВЕТЛА ПРИЧИНА

Затова, че светът е различен
и през всички сезони цъфти,
своя отговор вярно заричам:
Моя светла причина си ти!

Затова, че врабчето в гърдите
тихо пърха и бурно лети -
да докосне за миг висините...
Моя светла причина си ти!

Затова, че мечта не залязва,
но и в късните нощи блести -
чудна приказка още разказва...
Моя светла причина си ти!

Затова, че косата сребрее,
но момче от очите трепти -
в хвърчилата му слънцето пее...
Моя светла причина си ти!

Затова, че живях и живея -
всеки отговор в тебе шепти...
Да спестявам любов - не умея!
Моя светла причина си ти!

МЪЖКА ПЕСЕН

Притворила очи ме призиви.
Наяве твоят зов да ме сънува.
И в чувството мигът ще улови
един роял, решил да ни векува.

От изповеди всеки тон трепти
по-нежно и от изгрев над безкрая.
Да би ме сътворила от мечти -
аз после цял живот ще те мечтая.

Светът ни ще е сбъднатост. Крила.
И полет - до почуда безтелесен.
Че само ти в съдбата би могла
да бъдеш припев в мъжката ми песен.

УТРЕШЕН СВЯТ

Светът и утре още ще е тук...
И смисъл в битието ще се крие.
Дали в един копнеж. Или във друг
е все едно. Но в него да сме ние.

Ще има неживяни брегове.
Скали, в които думи се разтрисат.
А вътре в нас предели ще зове
един добър и нежен летописец.

И може би в това е вечността,
че даже и минутата си струва.
Уста да се докоснат до уста
чрез думите, в които лъч векува.

Ръце да се преплитат като храм
и пръстите олтарно да се греят.
Светът и утре още ще е там...
Вълните му и утре ще ни пеят.

И тук, и там... Не питаме къде...
Съдбата в нас от зов ще се разкрие.
А времето в следи ще изпреде
воала на преплетеното "ние".

НЕ ВЯРВАМ ЛЮБОВТА ДА Е РОМАН

Дори и дълголетен пуритан,
душата си за истина терзая.
Не вярвам любовта да е роман,
прочетен от началото до края.

Защото как да свърши онова,
което уж в човешка плът се ражда?
"Обичам те!" са вдъхнати слова,
но не от земна, а небесна жажда.

Признанието стига до живот,
и вяроност всяка изповед скрепява,
а някъде над нас, в издигнат свод,
трепти една разпалена жарава.

От нея са се ронели искри -
да пламнат долу в чувства онемели.
И кой би казал на копнежа "Спри",
щом тръгне към далечните предели,

в онази безконечна, свята вис,
за обич от Твореца осветена...
Роман ли? Не! По-скоро летопис,
безкраен като цялата вселена.

Когато слънцето блести
в ръцете ти от зов изречен -
на мене подари се ти,
и аз, за теб, ще бъда вечен.

Събудиш ли се в утринта -
подобно изгрев ще те галя.
А вечер - в стихнали листа
ще те обгръщам като залез.

В лъчите си ще те творя -
да бъдеш птица или цвете.
А бих могъл да подаря
на своята душа и двете.

И в космоса да бих летял
отвъд мечтите да се скрия -
у теб, залязващ и изгрял,
ще връщам своята стихия.

БЯЛА НЕЖНОСТ

Животът ще е същият чудак,
за който с тебе чудно сме мечтали.
Ще навали от пухкавия сняг
с онези тихи, падащи парцали.

По дългата алея, просиял,
копнежът наши стъпки ще рисува.
Поискахме да бъде чист и бял
и той такъв сега ще ни вълнува.

Дали избрахме тя да е платно -
магията, която ни обвързва?
Рисунка ли сме в нея? Все едно,
щом в този студ мечтата не замръзва.

Щом устните си шепнат своя сън,
а в бялото наоколо е зима -
останали сме вътре, но отвън,
сред нежност, като лято доловима...

БОГАТ-БЕДЕН

Бях по-беден за теб от лагуните
с бели яхти сред син океан,
но богат - да въздигна над дюните
моя зов, от лъчи провидян.

Бях по-беден от лукса в салоните
със коняци и скъпи вина,
но богат - да размеся сезоните
в цветни краски на стих за жена.

Бях по-беден и сив от рекламата
на бижута и скъпи коли,
но богат - да мечтая за пламъка,
който жаждата в теб утоли.

Бях по-беден от черните фракове
на заможния светски елит,
но богат - да живея в очакване,
че си моят небесен нефрит.

Бях по-беден. До нищо в покварата.
По-богат - до богатство от плам.
И с незримата вечност на вярата
сътворих от душата ти храм.

ПРИПОМНЯЙ ЛЮБОВТА МИ!

Припомняй любовта ми в силни корени.
Дърво за теб в годините си бях.
Преборих в зов летата непреборени
за шепота и звънкия ти смях.

Припомняй любовта ми в бурни устия.
Тя ручеят превърна на река.
И в проломите - сбъднати предчувствия,
аз исках само теб да завлека.

Припомняй любовта ми в летни ветрища,
раздухали жарава в куп искри.
Че ти ми беше въгленчето, светещо,
и тръпките ми с пепел не покри.

Припомняй любовта ми в звездни пориви,
в които те сънувах, полетях.
Вселенска, необятна... Дъжд отгоре ми
на капки галактически кристал.

Припомняй любовта ми с чиста хроника,
в която ни е нужен всеки ред.
И нека види в нея Бог поклонника,
останал верен в светлия завет.

ШЕПА МОРЕ

Като шепа море ме гребни.
Раковинен - лика ти да пия.
Да те галя с горещи вълни
и в света ти да бъда стихия.

Моят дъх е горчиво-солен.
На сълза от очите прилича.
Но в ръцете ти нежният плен
ще е тихо прошепната притча.

Като зов от придънни води
и копнеж на далечна галера.
Моя - в своята жажда бъди!
Бяло утре, загребано вчера!

ДЪРВО ОТ ЛЮБОВ

Кориците ми светли разтвори
с онази вяра, че в словата чуден
светът ти ще огрея призори
и с моите лъчи ще те събудя.

Прочитай всеки стих като звезда
в едничко семе щастието скрила.
И поривът ти нека е бразда,
в която черпя бъдната си сила.

Дърво от нежността ми ще кълни
и в клоните му вечност ще напъпва.
И без да съм ти казал - остани -
душата ти с възторг ще ме окъпва.

Кориците ми светли разтвори.
В слова дъхът се ражда и въздига.
Живота ти любов да покори
това ми стига...
Да, това ми стига!

МОЯ СИ, МОЯ СИ!

Моя си, моя си! Толкова чиста и моя,
колкото вятър танцува на голия връх.
Бих те събрал като капчици дъжд от пороя.
Бих те рисувал в прозорците само от дъх.

Моя си, моя си! Светъл предел в необятно,
дълго измолвано с нощна молитва небе.
Изгрев от случване в утрото сребърно-златно.
Облак от вярност и прицел за силни криле.

Моя си, моя си! Вечност, която побира,
точният смисъл на няколко мъжки слова.
Трепнали струни на нежно събудена лира.
Цвете, разлистено в стръкове буйна трева.

Моя си, моя си! Толкова чиста и моя!
Повей от бъдното. Тътен на силна вода.
Трепет в изричане. Нежна сълза за покоя!
Краят на моето търсене - в зов и следа!

БЕЛОСНЕЖНА ФЕЯ

Бъди ми белоснежна фея!
Подарък в зимния ми ден!
От приказка да те копнея,
в същинско чудо озарен.

В мечтите тихо те заричам.
Ела през преспите, ела!
Бъди ми чудното момиче,
дори и без да си била!

Очите си у теб да сгрея.
Да чезне тихата тъга.
Че миг със белоснежна фея
така ми липсва досега.

Снегът да скърца в меки стъпки
и чак до прага да хрущи.
А моите горещи тръпки
единствена да сбъднеш ти.

ЦВЕТЕТО ДОВЕРИЕ

Тъй крехко е човешкото доверие.
Невинен цвят, погален от лъчи.
Красив копнеж от слънчева бродерия,
в която нежна искреност личи.

В един живот, родени за обичане,
и зов за споделени светове -
сърцата се доказват след изричане
и трепват, щом дългът ги призове.

С олтарен дъх, готова за причастие,
до своя храм пристъпва вярността.
И в пламъка на лумналото щастие
разлистя мигом алени листа.

Възнесени до Райското преддверие -
душите коленичат в стихослов.
А цветето, наречено доверие,
цъфти и прецъфтява от любов.

ОКЕАН В МОРЕТО

Изпя ли най-последната ми песен,
в която аз за теб се претворих?
След всичките ми чувства - непринесен
остана само този ветрен стих.

У теб - като предел да ме възлее.
Вълните с топъл юг да укроти.
И щом попиташ моят зов къде е -
дълбокото слова да прошепти.

Аз искам да ти бъда нескончаем.
Негмуркан, непреплуван. Като блян.
До залез явен. И до изгрев таен.
Но в допира - от тебе преживян.

И в ударите верни на сърцето -
утихнало, безбрежно от мечти,
да помниш, че си винаги морето,
което океана приюти...

ПРИКАЗКА БЕЗ КРАЙ

Понякога вълшебството измръзва
и трябва да го стопли с ветрове
една любов, която се изплъзва
и в спомена на лятото снове...

Дали ще бъде синьо-романтична,
да върне пак треви и дървеса,
и оня смисъл колко те обичам,
когато си ми чудо в чудеса?

Една усмивка в теб да ме измоли...
Какво ли друго в студ да бих желал?
Дъхът стопява скрежните неволи,
през светлите ти думи излетял...

И с него ще се върна. Още ален...
Невкусван. Като плод за векове.
Все още в твоя поглед непрежален,
готов зова ти с цвят да призове.

Понякога вълшебството се връща
и приказката следва до безкрай.
А зимният декември се загръща
от ласката на топлещия май.

В БЯЛО ОБЛАЧЕ - НЕЖНА СТИХИЯ

Този свят, след снега навалял,
зимни тръпки в прозорците стели.
И в дъха ми, до искреност бял,
се издигат лъчисти къдели.

Аз пъртина за теб сътворих.
От мечти изрисувах покана.
В някой час, от безмълвие тих,
да си сбъднатост, чудно желана.

Да пропука в огнището жар.
На борина от зов да ухае.
Ти да бъдеш в душата ми дар.
Тебе бъдната нощ да извае.

И когато след късния час
в моя пламнал копнеж те обвия -
нека спомни коминът за нас
в бяло облаче - нежна стихия.

ЗАБЪРЗАНИ ВЛАКОВЕ

Тези наши забързани влакове
теглят чувства от бъдещи дни,
като скрито в душите очакване,
че посоката нас ще плени...

За да слоят след миг коловозите
дълги линии в сетен маршрут -
там, където отива си прозата,
а светът ни е клечки барут.

Без билети, гишета, навалици...
Само зов да ни тегли напред -
към онези несбъднати залези
за перото на влюбен поет.

Със семафори, блеснали в тъмното,
чак до крайната спирка почти,
да се слеем, внезапно осъмнали,
с нощни релси от светли мечти.

Тези наши забързани влакове,
бурни чувства в железен обков -
своя дизел до капка изтракали
композират на гара Любов...

СВЕТЛО ЧУДО

Потопи се в морето на моите чувства.
През душата ми ти пристъпи.
Уловила юздите на нежния устрем,
който нощем не може да спи.

Ако търси надеждата лъч помежду ни -
ти бъди ѝ искряща луна.
Най-желаната нежност сред плувнали дюни.
Вечен прилив от дълга вълна.

Най-неверният сън, който сбъдва се вярно.
Страховете, превърнати в блян.
Като огън, надмогнал водите пожарно!
Като смисъл, че в теб съм огрян!

Покори ме сега! Като морска сирена,
сини тайни изпяла в нощта.
И бъди ми докрай... От любов сътворена!
Светло чудо над всички неща...

ПРЕДУТРИННА СЛЕДА

Бъди ми изгрев, в залезите скрита!
Бъди ми зов, в разсъмване роден!
Без теб душата колко ноци скита
и търсеше лика ти като ден...

Една, неотлетияла в юга птица,
прелиташе мъгливия си свод,
да зърне теб - измолена светица
за грешник от последен епизод.

За две ръце, в които самотата,
рисуваше по дланите им кръст,
и вееше молитвите ми вятър,
надежди разпилял околоръст.

За две очи, които не заспаха,
дори в съня, нарочен да теши...
И скърцаше в самотната ми стряха
илюзия за сбъднати души.

Дори да си в разсъмване незрима,
подобно стих, написан във вода,
дъхът ми те изрича... И те има!
В любов като предутринна следа!

Ще те видя ли? Някога, някъде...,
като спомен в безбрежната степ.
С цветовете на алени макове
да възкръсвам мечтите у теб.

И едва покорени от допира -
в бели пръсти копнеж да гори,
сякаш слънцето в пламнали снопове
чудесата лъчисто твори.

Ще те имам ли? Всякога, всякъде...,
като блясък в зелена трева.
Остудял от безмълвното чакане -
да се стопля в две кратки слова.

И едва, от шептене привличана,
да си сбъднатост - цвете в ръжта.
Нежно взирана. Светло заричана.
Като зов - от деня до нощта.

ЕЗЕРЕН СТИХ

С белите лебеди в твоите длани
пълнят душата ми тихи води.
Денем ме палят - копнежно желани.
Нощем ме галят с лъчи от звезди.

Влюбен завинаги в тяхното бяло -
с миг ги задържам, и с дъх ги творя.
Плуват ли... времето сякаш е спряло
с вятърна ласка от тънки пера.

Спомени в нежни платна ги рисуват.
Мокрят мечтите ми в син акварел.
Пръсти докосват ме. Лебеди плуват,
сякаш в безкрая си търсят предел.

Сън ли сънувам и поглед ли вирам -
в твоите пръсти съм вечният блян.
В трепетно искане - търсен, намиран...
В миг от докосване - зов преживян.

С белите лебеди - ласки желани
нека остана в безмълвие тих.
Тебе да имам... И твоите длани...
Плуващи пориви в езерен стих!

СЛЪНЧЕВА СТИХИЯ

Пристъпваш в бяло. Слънчева стихия,
която пролет в дебрите твори.
С напълпил зов сега ще те открия
в зениците, които покори...

С едно перо в слова ще те опиша.
Мастилен в дълга зима те мечтах.
И бе душата стар планински лишей,
обгърнал съкровения си страх.

Измолена. От жълдност горчива.
Дочакана - с милувка от сезон.
Пристъпваш... А зеленото покрива
на шумата изречения стон.

И не снегът, а топлото ти бяло
разлиства умълчания ми свят.
Не спирай, ако времето е спряло!
Все вечна ми бъди! Без листопад!

ВДЪХНИ МЕ!

Вдъхни ме! Аз съм топлият южняк!
Чудакът със зелените боички.
И идвам да ти бъда нежен знак
за чудо от поезия и птички.

Вдъхни ме! С дъх се ражда всеки звук
и той в сърцето приказно рисува.
Снегът ще се превърне на капчук
и хладното далеч ще отпътува.

Вдъхни ме! Аз съм мирис на живот
и идвам твоя блян да изживея.
Преди мечтата да завърже плод -
с най-хубавите думи ще те сгрея.

Вдъхни ме! Въздъхни ме! Всеки зов
в красив сезон се сбъдва по-нататък.
И всяка нова пролет е любов,
в зеленото на своя отпечатък.

ИЗВОРНО

Ако някога бликна като бистър поток -
нека бъде в душата ти мила.
Всички пръски от думи, всеки жив водоскок
ти у мене да би преоткрила.

Като бъдност желана моя зов пожелай.
Той в скалите ми стръмни извира.
И в съдба те зарича - от начало до край.
Да те ражда... дори да умира.

Всяка жажда за нежност своя смисъл твори.
И слова се отприщват в пролука.
Докосни ме в в мечтите. И наяве дори.
Аз съм изворът, който бълбука.

Ако някога бликна - нека в теб събере
мойта обич водите прелели.
И ще бъде душата ти синьо море
с брегове от далечни предели.

МРАМОР НА МЕЧТИТЕ

Дъхът ми като зов ще те извае
от мрамора на белите мечти.
Но не това е, обич, не това е
магията, че случваш ми се ти.

Когато като миг си уловена,
а образът от думите е скрит,
длетото на душа неутолена
дълбае своя смисъл упорит.

В искрите от илюзия и явност
един копнеж да би те пресъздал,
че вечност има правото на давност,
за оня, който нежно е изтлял.

А мраморът в нощта да просияе
и бялото му - тебе да шепти.
Това е, обич! Може би това е
магията, че случваш ми се ти.

ПОКОРИ МЕ!

Покори ме, ангелски красива!
С поглед на дете ме заплени!
Любовта се ражда и излива
винаги от светли висини.

Тя е слънце, чудно сътворена.
Блясък, който в пориви личи.
Шепне, като песен на сирена
и рисува с четка от лъчи.

Докосни ме, приказно-невинна!
С времето назад ме възвърни!
Да открия чудната причина -
сбъдване в несбъднатите дни.

Може би намирам се отново,
щом в гласа ми трепет те шепти.
Синьото - превърнато на слово.
Бялото - на музика почти.

Покори ме, ангелски красива!
В светлина от поглед на дете!
Че човек в любов небесно-жива
някак си престава да расте...

ДРЕХАТА ЛЮБОВ

В спомените - кръпки от поема,
пак съшивам дрехата Любов,
да преборя бързащото време
с вечността на сбъднат стихослов.

До игла перото ми е остро.
Чувства незабравени боде.
Сложно ли е? Или някак просто?
Как да почна? Или откъде?

Може би от първите причини.
Танц. Китара. Бурни сетива.
Сладкото, което уж горчи ни,
но го прием, въпреки това...

Залезът, дошъл да ни прозира
в нежния поток на мисълта.
Шепотът, от който изнамира
всичките си трепети нощта.

Чудото - че тръпнем уморени
в мрежа на вълшебник-разказвач,
за да се открием - промълвени
в приказката от зори до здрач.

В спомените... Който и да взема,
моя си под звездния покров.
В кръпки от несвършила поема,
ти ми стана дрехата Любов.

УСМИХВАЙ МЕ!

Усмихвай ме! Да бъда романтичен,
макар и след години посивял,
но мъничко поне да си приличам
с чудака, който в стих те бе изпял.

В онази синя, трепетна стихия,
отново да съм с теб за първи път.
И в погледа си дълго да те пия,
когато беше приказен светът.

От спомени сърцето се усмихва,
но някак си разпънато с ченгел.
Животът иска точната си лихва.
Не връща той, каквото е отнел.

Дори в портрет, от гения рисуван,
се пукат избледнелите бои.
Не съм в музей - за тебе да векувам...
Там радостите никой не брои.

Без грим и маска с теб ще остаря.
Щастлив, че като зов те преживях.
Усмихвай ме! Аз няма да жалея!
Да бъда, мога! Въпреки, че бях...

ГЕРБЕРНО

От гербери светът да процъфти
и с радост съкровена да прелива.
А в мене пеперуда да лети,
която ти събуди закачлива.

От гербери животът да е в цвят,
напомнящ отстриани за старо злато.
И аз - от порив, още неизпят,
да пея лъчезарното си лято.

От гербери - желан и чуднолик,
една минута зов да си извае,
а блесналият с чувството светлик
в очите ни да трепка и играе.

От гербери - събрали теб и мен,
в красив букет мечта да ни обвие...
Светът ще се усмихне, упоен,
че в миг на нежност - чудото сме ние.

ДВУПОЛЮСНО

Когато тишината проговори,
а твоят глас до моя се смълчи,
и падайки - отлитаме нагоре,
угасвайки от блеснали лъчи...

Когато непонятните причини
в секундите задържат векове,
и смесват се морета и пустини,
с безветрия и бурни ветрове...

Когато в дъх издъхваме желани,
и сънища будуват до зори,
а чувствата изглеждат като рани,
в които само щастие гори...

Тогава сме се сбъднали навярно -
два полюса до точка на кипеж,
където от студуване пожарно
искрите си разпалва ситен скреж.

CARPE DIEM

Улавяй всеки миг със сетива,
защото идва той неповторимо.
С копнежа на наболата трева
или с дъха на цвете споделимо.

Отиват си в забързания свят
изгубените дни на прима виста.
Дете до вчера, днес все още млад,
човекът утре е с коса сребриста.

А косъмът за миг е побелял...
Миг, тъй значим и ценен в суетата.
Дори минута щастие живял -
запомня всеки цветната си дата.

И оня фотограф, в душата скрит,
на снимка преживяното бележи -
за лумналите клечици кибрит
от всичките преплетени копнежи.

За миналото - още не съвсем...
За думите - разпалени да греят...
Живей мига, Любов! Carpe diem!
Че мигове най-дълго се живеят!

БЪДИ МИ ПРОЛЕТ!

След зимата на скърби побелели
бъди ми пролет, подари ми цвят.
И мислите за теб, неразцъфтели,
от нежен полъх да се разцъфтят.

В усмивката ти нека вятър вее
най-топлите предчувствия за нас.
И погледът ми в твоя да изпее
капчуците на свършилия мраз.

Една стихия в жълто и зелено
да пъстри нека светлия ми ден.
И с нишките си пролетно вретено
лъчи да вплита между теб и мен.

След зимата на скърби побелели
светът от нов възторг да се роди.
Бъди ми пролет в цъфнали предели!
Най-истинската пролет ми бъди!

ОЛТАРНА

Преди да те помисля, че си огън
или да те докосна като храм...
Преди да свърши моята тревога,
че в този свят без теб оставам сам.
Фитил ще свия с трепети и думи,
с безсъници и скитане в зори -
и нека той в ръцете ти да лумне,
и в устните ти да се разгори.

Преди да те намеря като извор
или да те поискам ожаднял...
Преди да те усетя много близо,
тъй както дъх рисува над кристал...
Ще сторя от очите си корито
и ти във тях възлей се на вълни,
а после ще те пия ненаситно
през нощите и всичките си дни.

Преди да те открия, че си вечна
и в тленното не свършват лъч и зов.
Преди за нас посоката далечна
да бъде вяра, смисъл и покров.
Фитил ли съм - бъди ми ти пожарна!
Корито ли съм - буйна да си в мен!
В един завет поискай ме, олтарна!
От огън и вода пресътворен!

СВЯТА ВЕЧНОСТ

Аз нямам си дворец за битието.
Не съм събирал злато и сребро.
Но имам теб - момичето, което
живота ми изпълни със добро.

Усмивката на погледа ти летен.
Прегръдките ти - нощна тиха жар.
Гласът ти - като вятър неусетен,
и устните ти - с оня цвят на нар.

Съдбата ми повторно да се случи
не бих лишил от нея никой миг,
щом жадният ми дъх намери ручей,
и морният ми взор докосна лик.

Една бе ти за скитника безчуден.
Измолена утеха. Благослов.
На пътя, като в стара притча труден,
дари ме ангел с приказна любов.

На този свят със теб да остарeya,
и свята вечност нас да осени -
от зов те прошептявам и копнея...
И ти сега това ми прошепни!

НЕЗЕМНА ТИАРА

Подарих ти неземна тиара,
Над косите ти в зов да гори.
За да имаш най-чистата вяра
и от тебе да светят искри.

Да си бисерна моя царица,
даже аз да не ставам за цар.
Искам само усмивка към рицар
с бели шепи за вечен олтар.

А измоля ли нощем олтара,
коленичил за миг топлина -
да ме грее с неземна тиара,
озарена от нежност жена.

ИЗМОЛИ МЕ ЗА ВЕЧНОСТ!

Измоли ме за вечност!
Измоли ме за миг!
Даже в скрита далечност
да се скитам безлик.
И в безпаметен вятър
да белеят коси,
а от порива кратък
ситен дъжд да роси.

Измоли ме за стъпка!
Измоли ме за път!
Даже аз да съм тръпка,
вън от крехката плът.
И от моята нежност
жълъд стар да горчи,
а светът неизбежно
да намига с очи.

Измоли ме за притча!
Измоли ме в завет!
Като лъч ме заричай!
Като капчица мед!
И ще дойда, усетен
като сън призори...
А вратата в сърцето
ти с любов отвори...

ГЛУХАРЧЕ

Глухарче ли са моите мечти,
когато с твоя дъх се разпилеят?
Ще може ли една да полети
в очите ти - очите ми да сгреят?

И в ромола от нежност - дъждовит,
поне веднъж ръката ти да хвана.
А ти да видиш оня смисъл скрит,
в неканеното, станало покана.

Глухарче ли са моите слова,
когато ти без думи ги изричаш?
Една надежда - цвете сред трева
за смисъла, че тихо ме обичаш.

Че твоят дъх безмълвен ме зове
и с огън е готов да ме погали.
А чувството, родено в дъждове,
на мъхчета след миг да се запали...

ГАРА

Ще пристигне ли влакът в безконечния дъжд,
а пък ти да дочакаш тъй любимия мъж...

Този, който в мечтите, беше див ураган,
допреди неизпитан, досега неживян...

Ти си сетната гара. И по всичко личи -
той отдавна изгаря твоите мили очи...

Самобитен и димен, но по своему бял.
Като глътка интимен в полунощен бокал.

Като дизел протракал коловози безброй,
но живял и дочакал - да е скъпият, той...

Иде влакът и спира. Посрещачът си ти.
Поглед - поглед намира, като в чудо почти.

А светът се усмихва сред студения дъжд.
Той до тебе притихва - умореният мъж.

И си тръгват, събрани, две сърца под чадър.
Ти - с докоснати длани. Той - до болка добър.

ЛЮБОВТА НЕ УМИРА

Любовта не умира в забрава.
Тя е вечна пътека в следи.
Както огънят - огън остава,
а дъждът по стъклата бразди.

Или в пясъка, с трепет рисуван,
оживява от дъх в паметта,
всеки образ - прегръщан, целуван.
Всяко въгленче плам от жарта.

Любовта не умира в забрава.
Възкресява се в думи, лъчи.
Като феникс лети, пепелява,
просълзила горещи очи.

Като слънце в душата наднича
да зарадва мига споделен -
само спомен да има, едничък,
и молитва от зов окрилен.

САХАРА

Понякога от жаждата примирам.
Изпръхнал и до смърт обезводнен.
Със сетни сили думите намирам...
Ела до мен, Любов! Ела до мен!

Илюзиите... Те са само дюни.
Миражи за окаян бедуин,
готов да скъса тънките си струни,
без тебе щом обрича се самин.

Навярно самотата е Сахара.
Камила трудно ще я извърви.
За шепа зов или за глътка вяра
сърцето може дълго да кърви.

Пристигнеш ли сега - от теб циклони
в душата ми ще леят дъждове.
Треви ще никнат в пясъка изронен
и цвете между тях ще те зове.

Че в жаркото на моята пустиня
жадувам тоя смисъл промълвен...
От зов преляла, и от нежност синя,
ела до мен, Любов! Ела до мен!

ПЕСЕНТА НА ОГЪНЯ

Музика в наситено червено
с моите копнежи сътвори.
В пламъци сърцето е родено.
С обич се разпалва и искри.

Нека всеки тон да ме опари.
Въгленчета-ноти изпиши.
Щом си песен, пламнала в пожари,
нищо тях не ще да потуши.

И гори, гори... Неизгорима!
Аз ще те възпея в огнен плен.
В чувствата ти нека да ме има,
даже и до дъх изпепелен...

РОЗА СРЕД МАКОВЕ

Цъфнала роза сред макове алени.
Ти си ми чудото в свят нечудат.
Прося те в моите мисли разпалени
длани протегнал от порив възлят.

Нощем заричам те - бърдно сънувана.
Денем издирвам те в буйна трева.
Пролетно вдишвана. Лятно бленувана.
Цвете от сънища в лъч от слова.

Капчица кръв, от сърцето ми бликнала.
Нежна утеха от остър бодеж.
Търсила сбъдване - друг не обикнала,
в дългото виране - мен да съзреш.

Някога, някъде - чудно покълнали,
в твоите длани да пламнат от свян
моите макове - трепетни мълнии,
в зов неизричан и миг неживян.

СКАЛА ЗА ВЕЧНОСТ

Душата ми прилича на скала.
Ела, и докосни я с лъч небесен.
Че само ти навярно би могла
да бъдеш стих, превърната на песен.

И в теб да би отключил сетива
най-търсещият порив от безкрая -
та да поникне в камъка трева,
за ласките, с които те желая.

Тревогите си в изгрев отърси.
Очи измий с най-бялото в лъчите.
Да шепне вятър в твоите коси,
че аз те помечтах от висините.

И в този връх, пречудно сътворен,
небето би достигнало за двама...
Тъй дълго съм те чакал, озарен,
преди да те помисля като пламък.

Прегръщай ме! От вяроност ме задръж!
Една скала за вечност е родена.
И в утрото прегърнатият мъж
за теб ще бъде сбъдната вселена...

БЪДИ МИ АНГЕЛ!

Бъди ми ангел, който да воюва
за всеки лъч в душата ми със меч.
Отблизо - като зов да ме милува
и с дъх да ме измолва - отдалеч.

С крилата си в съня да ме загръща.
В очите си с мечти да ме твори.
Да бъде святост - все една и съща,
готова всеки миг да озари.

Бъди ми ангел! Дните ми човешки
божествено пронизвай и тъчи.
Прощавай непростимите ми грешки
и раните ми с нежност заличи.

В лицето ти небето да позная!
В косите ти - възторга на нощта!
Начало ли си - аз да бъда краят
и в нас да се събира вечността.

Бъди ми ангел - до завет и вяра!
До събъване в молитва и копнеж!
От стрък по-млада! От света по-стара!
Но чиста - като пламъка на свещ...

ТРЕПЕТНО

Трепти, сърце!
Докоснато трепти!
Усмиввай ме с най-звънките си струни!
От музика светът да процъфти
като градина в слънцето на юни...

Трепти, душа!
С разперени криле!
В нектар от нежност бурно ме опивай!
Мечтите ми превръщай на поле
и в тях цветя със сбъднатост поливай!

Трепти, любов!
Разпалвай ме в лъчи!
Кръстосай в мен надежда и посока!
И с погледа на влюбени очи
ще те последвам - светла и висока!

ЕЗЕРНА БЪДИ МИ!

Езерна бъди ми! До почуда!
Както даже в сън не си била.
Като снежно бяла пеперуда,
свила в трепет своите крила.

Мислите ти тихо ще преплува
мойт зов, от синьото пленен.
Дивна нимфа с дъх ще нарисува.
В стих ще те извае, упоен.

С четка от лъчи ще те прелита
водно конче с порив онемял.
Да ми бъдеш нежност и възхита -
капки сън над езерен кристал.

Истинска бъди ми! Сътворена!
В заника - лазурна като свод!
Сбъдната в душата ми вселена,
светла радост в Чудото-Живот...

ЛЮБОВТА ТИ!

Любовта ти прилича
на запалена свещ.
Твоят дъх ме обрича
в своя пламък горещ.

Твоят поглед ме гали,
и с лъчи ме гори.
И едва ли, едва ли
ще заспя до зори.

Имам тебе - звезда,
подарена ми в зов.
Като нежна шевица.
Като свят благослов.

Чудеса не умея,
но в мен чудо шепти:
Нека в теб да огрея
всички мои мечти!

ПРОЛЕТНО

Пролетта ни усмихва
като в някакъв сън.
И е толкова тихо
в разцъфтялото вѐн...

Може би ни прочита
летописец-поет,
и дѐха ни полита
да го следва навред.

По пътеки и стѐпки,
през набола трева,
да се спомним от трѐпки
в прошептяни слова.

Пролетта ни закичва
своя цветен безкрай,
а април заприличва
на прегрѐдка от май...

КОПНЕНИЕ

Когато в недокоснатото бяло
лъчът открие смисъла си свят -
навярно е невидимо начало
на порив, от ранимост неизпят.

Един възторг, от нощите дъждуван,
събужда се в куплети разпилян,
и цвете, след съня си несънуван,
наяве сбъдва чистия си блян...

МЕЧТА

Само тази надежда ми дай
от съдбата, на цвят пестелива -
бяла нежност от топлия май
през очите ми в зов да прелива...

Даже чудна - дъгата след дъжд -
цветовете от бяло разстила...
И се ражда от миг, изведнъж,
най-красива мечта лекокрила.

ЩЕ ТЕ СПОМНЯМ, ЛЮБОВ!

Ще те спомням с изгрева, Любов,
както Свята топлина се помни.
Да ми бъдеш пламъчен покров,
щом настъпят времена преломни.

Въглен е сърцето ми. Пламти.
И до днес гори. Не догорява.
Чудото отвътре си му ти -
късче зов от сбъдната жарава.

Може би студени ветрове
ще превръщат мислите на камък,
но от теб все тъй ще ме зове
смисълът на светлия ти пламък.

И ще бъда още с тебе жив -
ден след ден, година след година.
Да оставя стъпки с огнен взрив
в нечия замръзнала пъртина.

Ще те спомням в залеза, Любов.
Миг, преди светът да ме изгуби.
Прошептял последен благослов,
че Небето теб у мен възлюби.

Сред стихия в някой зимен ден
да погледна с вяра през комина.
И чрез твоя зов - неовъглен,
като сън оттатък да премина...

СЪНОВЕН ЛЪЧ

Да можех само в сън да те копнея -
мечтите ти ще сбъдна до една.
Пристъпил бих в душата ти. Та в нея
да бъда лъч вълшебна светлина.

Южнякът, който пролетно целува
на кълновете трепетния блян.
Художникът, готов да нарисува
пейзажа, от молитви провидян.

Мъдрецът, който в притчите открива
на времето съдбовните следи.
И без да пита колко си щастлива,
от щастие прошепва ти: Бъди!

Една любов е сбъдната вселена.
Най-истинското чудо е насън.
И даже пред съдба несътворена
оставам лъч. И винаги ще съм...

А в утрото, от мекото възглаве,
отворила очи, ме прошепти -
и аз ще бъда слънчево наяве,
отдавна сбъднал твоите мечти.

НА ТЕБ, ЛЮБОВ!

Безсънният ми порив те твори,
дори да си отдавна сътворена.
Пребродих Тилилейските гори
да се откроя в жар неугасена.

В легенди и поеми те мечтах.
Рисувах те с вода над суха жажда.
Словата си в звездите разпилях
и с вяра исках всяка да те ражда.

Съзирах те над белите скали
и в полета на птица те бленувах.
Научих се от тебе да боли
и болен пак със тебе се лекувах.

Накрая се усмигнах, помъдрял,
че ти във този свят си вечно жива.
И даже да съм в Бога шепя кал -
пак огънят я прави най-щастлива.

КРАСИВОТО В ТЕБ!

На Йовелина!

Красотата отвън ще повехне,
както лист не остава зелен.
И когато огледаш се... Ех, не!
Как можа да се случи на мен?

Не унивай в тревога излишна.
По-навътре сега потърси.
Да се видиш – все още предишна,
с нежни скули и дълги коси.

Да откриеш в очите си ласки
и в усмивката – лодка с весла.
С колко още пленяващи краски
да докосваш мечти би могла...

Красотата на влага прилича.
Тя потъва в сърцето дори.
А оттам – като изгрев наднича
и подобна на пламък гори...

Всеки миг да си моя си струва.
В този свят – до последния ден.
За да виждам в душата ти Лувър
от красивото в теб упоен.

СМИСЪЛ И ЗОВ

(на жена ми Йовелина)

Нови изгреви в теб да усещам.
В нови залези ти да си с мен.
Да си бряг, който утрото среща.
Да си връх, от мечти свечерен.

Кръговрат от предчувствия нека
в обичта ми рисува бразди.
И да бъде дъхът ти пътека
от светулки и нощни звезди.

През очите ти цяла вселена
да ме гмурне в безброй чудеса...
И душата ми, в теб озарена,
да осъмне с небесна роса.

Най-желана, до тиха минута...
Изживяна - до свят стихослов.
Ще си винаги близо, на скута,
до сърцето ми - в смисъл и зов.

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2017
© Всички права запазени